

Zpět na eseje

Miniesej pro Olina

Tenkrát, v dávné minulosti, se všichni rockeři znali, a když se nezávisle na délce odloučení potkali, pokračovali v nikdy nekončící mnohohlasné fuze o jistotě v nejistém, o životě, který si vybral nás a my jej', a hlavně o budoucnosti, která voněla nadějí, i když kromě mládí nám tehdejší doba k této „uhlířské víře“ v rock and roll neskýtala nijaký důvod. Ač kolem nás bylo všechno rudošedě placaté, my jsme se na svém ostrůvku sošně tyčili a byli mnohobarevní.

Oldu Veselého jsem znal, jeho věci také, ale naše společné prolnutí slov a tónů umožnil teprve Blue Efect. Písnička Hledám své vlastní já nás všechny překvapila svou jednotou a nás dva utvrdila v tom, co jsme tušili – že naše souznění nebude poslední. Náš další tvůrčí soulad umocněný celoživotním přátelstvím, původní intuici víc než potvrdil. V našem surrealistickém filmu, když si ho pouštím pozpátku, je čas měřen slunečními hodinami, na zakřivených dlaních, které hladí oblou toulku, se procházejí kulhaví holubi... Do výčepů mě dál láká vzdělaná servírka, která místo čísel a kleteb vypouští blues pro černé racky v džínsech i modráčích, pro mne i pro Olina...

Když spolu sedáváme a já poslouchám jeho katastrofické scénáře Života pronášené tichým smutným hlasem, nevěřím mu tak docela. Zavřu-li oči, náhle slyším jeho napjatý tenor zrozený v „moravském géniu loci“ a místo pesimismu do mě vstupuje ta mladistvá nezdůvodnitelná rockerská naděje. Oline, i když si stěžuješ na tíhu Života, na lži politiků a na to, že Ti zdražují všechno a všude, věz, že naši toulku a touhu nelze zdražit a žádná moc, kromě hudby a poezie, nemá tak dlouhou ruku, aby mohla sejmout z oblohy našeho Černého racka.

Pavel Vrba, napsáno na obal CD Oldřich Veselý the best of 1967 – 2007 vydaného v roce 2007 FT Records (Původní interpreti nově nahraných písní: Synkopy, M. Efekt, Synkopy + Oldřich Veselý.)